

(Eide, Martha Nielsdatter)

En meget mærkværdig

S a n g

om den besynderlige Tildragelse med den gudfrygtige Kone
Martha Nielsdatter Eide, paa Søndmør
i Bergens Stift.

~~~~~  
Mel. O kjære Sjæl! frygt aldrig mer.  
~~~~~

Om det, som sig tildraget har, Med Martha Eide, som og var
En dydig Dannekvinde, Jeg her en Vise synge vil; Min Læser vil
du høre til? Indholden er Guds Vre, Og dig til Gavn kan være.

2. I Maret tytten Hundrede Og syv og Sæxti monne ffe,
At hun i Sygdom falder, Ved Mikkelsdag hun bliver svag, Den
Sygdom holdte ved hver Dag, Til Julen havde Ende, Da fik hun
atter kjende.

3. En mere heftig Følelse, Af Smerter og Besvimelse, Som
tryked hendes Hjerte; Ved venstre Bryst en Sting hun fik; Hun
syntes føle Dødens Stik, Hun sig paa Sengen lagde, Farvel til
Verden sagde

4. Hun faldt i stor Afmægtighed, Og intet mer af Verden
ved, Al Følelse var borte. Sex Timer laa hun død og stiv, At
man ei mindste Tegn til Liv, Hos hende da fornumme, Men da
den Tid var omme

5. Begyndte hun at røre sig; Enhver blev hel forunderlig,
Ved dette Syn at skue, De mente Alle hun var død, Da hun sig
reiste og udbrod, Med opmærksom Tale; Efter liden Dvale.

6. O! jeg har været paa det Sted, Hvor jeg har seet Guds

V box 33:985

Herlighed, Og de Udvalgtes Glæde, Jeg hørte og desligeste, Den Jammer og Forfækkelse, Som de Fordømte lider, Hvor ynkkelig de kvider.

7. Jeg saa der blev opløst en Dør, Af! jeg paany af Angest dør, Naar jeg kun derpaa tænker, Der var et mørkt, et Svovelhav, Som en utaalig Stank udgav, Et Skrig og Skraal jeg hørte, Som saa mit Hjerte rørte.

8. Jeg faldt som i en Afmagt hen, Men kom mig til min Fryd igjen, Da nok en Dør opløstes; Jeg snøet blev fra dette Sted, Og kom ind i en Herlighed, Som var foruden Lige, Jeg kan det ei udfige.

9. Jeg saa Gud i sin Majestæt, Paa Thronen sad i Herlighed, Omringet af en Skare, Af Englers mange Tusinde, Som Hellig Hellig sjungede; For Guds og Lammet's Throne, Redkasted deres Krone.

10. Jeg saa Udvalgtes Vredragt, Som skinned' hver især af Pragt, Dog i ulige Grader; Thi nogle Solens Klarhed bar, Og andre Glands som Stjerner var Men alle bare Palmer, Og sjungede' Frydefalmer.

11. Jeg saa og en Mangfoldighed Af Mennesker, Som var ifklæd De hvide Vredklæder, De Seiers-Palmer bar i Haand og sang med en forenet Mand, Guds Lov med Englestemme, Den jeg ei kan forglemme*).

12. Jeg saa min elskte Lærere, Hr. Magnus Røst og Niels Bugge**), Ført i hvide Klæder; Hr. Røst han talte saa til mig:

*) Her syntes hun de sang den Psalme: I Jesu Navn skal al vor Gjerning ske; og hun hørte den sidste Halvdel af det andet Vers med stor Bevæggelse: Han haver gjort store Ting ved sit Ord, Og med hans Arm saa stærk, og uviselige Værk; Thi bør os allentid Hannem takke med stor Fliid, Hvo som frygter Herren, det mærk.

**) Disse tvende Lærere, som hun saa, var hendøde for længe siden. Hr. Magnus Røst har døbt denne Kone.

D, Sjæl; hvor est du lykkelig Som har Guds Naade fundet, Og Synden overvundet.

13. Jeg ved jeg har med denne Haand, Afstøet dig i Daabens Vand, I Christo dig indpodet; Velkommen nu til dette Sted! Se her er lutter Herlighed, Vi ved af ingen Smerte Som klemmer vores Hjerte.

14. Derpaa jeg høre fik en Sang, Af overvættets Fynd og Klang, Af de Forløstes Skare. Derefter kom en Kone frem For Thronen og fik Sted blandt dem, Som hvide Kjortler bære, Og Palmer til Guds Være.

15. Hun sang og med. Derefter saa Jeg og en Engel for mig staa, Hvorved jeg blev forfækket; Han sagde: Frygt du ei for mig, Jeg har af Nød tidt hjulpet dig, Nu skal du saa at høre De Ting du skal kundgjøre.

16. Thi efter Timer ser skal ske, At du af din Besvimelse, Skal for en Tid opvaagne; Du skal bebude Herrens Ord, For Mennesker som bo paa Jord; Sid Folk Guds Ord vil lyde! Og deres Synd fortryde.

17. Din Tale agtes vil for Tant, Af mange som ei indse grant, Hvad Gud dermed hensigter, Men sig din Mand og Brødre to, Hvad du har hørt, De skal det tro; Lad først din Prest det høre, Det kan ham og anrøre.

18. Af! svared' jeg: jeg er saa svag! Hvordan kan jeg til Guds Behag, Hans Budskab da fremføre? Jeg fik til Svar: o Frygt du ei, Det gaar ei an at sige Nei Til det som Gud dig byder, Hans Kraft dig Mod indgyder.

19. Du skal anmode Herrens Prest, Han sig besitter aller- mest Ungdommen at oplære I Guds Frygt og i Herrens Ord, saa det alene ei beror, Ved nogle Parters Dele Men i Guds Ord det Hele.

20. At Lov og Evangelium Fremsettes i sin rette Form, At Katekismi Lære Ved Herrens Ord bekræftes maa, De Unge kan Oplysning faa, Ja lære Gud at kjende Og sig fra Synden vende.

21. At de fra første Barneaar Kundskab om Herrens Villie faar, Og siden mer og mere, Alt som de tager til Forstand, I Herrens Frygt oplyses kan, At de kan Dyden lære, Og leve Gud til Ære.

22. Derfor er det hver Lærers Pligt, de noie vil erindre Pligt: Vær Omsorg for de Unge, At Herrens Frugt kan blomstre smukt, Og bære Herren megen Frugt; Da vil Gud dem belønne Og deres Flid paaskønne.

23. Dernæst Gud ogsaa klager paa, Den Ustik som i Svang nu gaar, Med syndig Juleglæde, Da Høitidsdage blive brugt, Til Dandsen, Kortspil og Utugt, Med Drif og andre Laster, Man Guds Ord rent forkaster.

24. O! gid enhver da lære vil, At hade dette syndig' Spil Og sig til Gud ombvende Og søge Herrens Hus med Lyst, Der kan de finde Sjæletrøst, Der kan de Herren finde, Der kan de Naade vinde.

25. At, tænkt! at Herren hevne vil, Og straffe med sin Bredes Ild, De som hans Hus forsyndme: Thi Gud som bor i Himmelen, Han ser dog ned til Mennesken, At de det Sted vanære, Hvor han vil bo og være.

26. Dernæst Gud og beklage maa, At af de som til Kirke gaa, Er faa, som der fremkomme, Af Længsel efter Herrens Bud, Og for at glæde sig i Gud, Og søge Sjælehoie, For Synd og Sattans Pile.

27. Nei! mange der indfinde sig, For at fremvise gjæffelig, Sin Pragt og Modens Klæder; de visler sladrer, slumrer hen. Naar det er skeet de gaa igjen; De mener Gud skal være tilfreds med saadan Ære.

28. Forgjæves de til Kirken gaar, De hører, men dog ei forstaar, Hvad Herrens Tjener taler, De burde samles til Guds Pris; Men af! de har en anden Vis, Sin Næste de bagtaler, Med Daarligheder praler.

29. Endnu er og et Ord til Æst, Der passer sig paa Fædre bedst, Som Engelen omtalte, De som er sat i Fædres Sted, De bør med al Oprigtighed, Sin' Børn til Dyd opdrage; Thi det vil Gud behage.

30. De kjære Børn Gud giver dem, Skal de til Gudfrygt holde frem, Og ikke dem forsøre, Med Banden, Fjilderi og Drif, Med Fraadseri og sliig Ustik, Med slem Snak, onde Sæder, Som Kristne ilde klæder.

31. Hvormange Børn fordærvet bli'r, Ved ondt Exempel Fædre gi'r Ved Laster at bedrive; De selv foragte Herrens Ord, Og holde det for Noie stor, Sin' Børn til Dyd at vænne, Hvis Gavn de selv ei kjende.

32. Hvor kan I lære Børn Gudsfrygt, Som leve selv i Laster trygt, Og ei i Guds Hus komme? Hvor kan I lære dem Guds Bud Som ikke kjende selv til Gud? O Fædre! jer besinder Gud Jer til Bedring minder.

33. Husfædre og Husemødre maa, I Huset Alting styre faa, At Alt sker Gud til Ære, De bør sit Husfolk holde til, At sky al syndig Lyst og Spil, Guds Villie ret at agte, Og Herrens Ord betragte.

34. Se dette er Indholden af, Den Ordres Engelen mig gav Om nogen vil den agte? Ja det beror nu paa dem selv, Som søge vil sin Sjæles Vel, Oprigtig Overveie, Sit Livs Forhold og Veie.

35. Thi de som lyde vil Guds Bud, De vist velsignes skal af Gud Og hisset evig frydes! Men de som Guds Ord vil forsmaa, Og

frække hen i Synden gaa, De styrte sig i Fare, som evig vil veddvare.

36. Gid da i Sions Bøgttere! Vil være saare flittige, Tilhørerne at minde, Om deres store Sjælenød; Vær ikke Skyld i deres Død, Ved Taushed at fordølge, Den Straf som Laster følge.

37. Naar J er flittig i Jers Kald, J da fra Undergang og Fald Kan mange Sjæle redde, Vær tro til Enden skal J faa Den dyre Vrens Krone paa, J Herlighed og Vre, Gud selv Jers Fryd skal være.

38. Vend om fra Synd J Menneſter! Som dybt i Synd nedſynket er, Gud Jer til Bedring kalder, Foragter J Guds Raades Kald Det bliver Jer et grumomt Fald, Vend om jeg vil Jer raade! Saa kan J faa Guds Raade.

39. Jeg raaber bedrer Eder da! Guds Rige er ei langt herfra, Vis nu Forbedrings Frugter! Ja Dren nær hos Roden er, Det Træ som ingen Frugter bær Afhugges og der hæstes Alt det paa Jlden kaſtes.

40. Jeg beder nu i Jezu Navn, Lad os da ſøge Sjælens Gavn, Ja vaage, ſtride, bede; Gid Ingen nu forarges maa, Paa denne Syn, ſom jeg her ſaa; Tildragelſen er rigtig, Indholden den er vigtig.

41. Gud ved at det alt Sandhed er Som jeg nu har berettet her, Ve mig om jeg vil lyve, Og ſige det ſom aldrig var. Jo! mig det ſaadan hændet har, Som Wiſen her beſkriver, Jeg et Exempel bliver.

42. Jeg ſyntes være død og ſtiv, Men endnu nød jeg længer Liv, da Haab om Liv er ude; Hvor længe jeg ſkal vandre her Det Gud beſkjendt alene er, Min Sang jeg nu vil ende, Mit Sind til Himlen vende.

Et enſoldigt Spørgſmaals Kraft.

Garniſonspræſten Moſer blev engang kaldet til en høiadelig Herre, en Dødens Mand i dobbelt Forſtand. Thi denne, førſt 35 Aars gamle Mand, laa ikke blot dødsſyg, indtil Skind og Ben udtæret; men paa ham hvilede ogſaa, ſom man i hele Landet vidſte, mange ved ham forførte Sjæles Forbandeſer, fremfor Alle Gns, hvis Selſkabsborder og Medhjælper han havde været paa hans, for mange Tuſinde frygtelig indflybelsrige Syndeveie, ſom og et ſkjendigt forødet Livs, og en ved Laster myrdet Helbreds Forbandeſer.

Det ſyntes ſom om den Syge havde ſeet ſig om efter en Hjelper og Sekundant mod Moſers velbekjendte ſønderknufende Alvor, der ſkulle afværge, eller idetmindſte formilde Bodsprædikantens altfor drøie Slag. En høi Stabsofficer ſad, da Moſer traadte ind i Bærelſet, ved den Syges Seng: en Stabsofficer, for hvem man vel ſkulde tro, at Garniſonspræſten maatte have Reſpekt. Moſer brød ſig imidlertid ikke herom, men trængte ind paa den Syge med Spørgſmaal, hvori Evighedens Alvor laa, ſom om han var alene med Gud og denne Sjæl. Endelig afbrød den høie Stabsofficer ham og ſagde: „det er Alt Hjerneſpind, efter Døden er det Alt forbi“. — Da betragter Moſer ham med ſit ſædvanlige Alvor i Diet, og spørger med ſin Tordenſtemme: Ved De dette viſt? og ſe! Krigsmanden forſtummer, bliver bleg, og efter nogle Minutter ſtaar han op og bortſjerner ſig ſtiltiende.

Moſer taler nu videre med den Syge, der vel formedelſt den forunderlige Kraft, der laa i det enſoldige Spørgſmaal, ikke ſyntes mindre forfrækket end Stabsofficeren, men tillige forſtoffet og tilfluttet; han ſvarede neppe paa et af Moſers Spørgſmaal. Da reiſte Præſten ſig, og forſikrede denne Dødens Mand, at han havde at vælge imellem Tilgivneſe eller Fordømmelſe, Himmel eller Helvede, ſom ſnart ventede ham; han bevidnede dette for ham i hans Navn og Kraft, ſom haver Nøglen til Himlen og Helvede; han forelagde ham Beſignelſe eller Forbandeſe at vælge imellem. Derpaa forlader han den Syge.